

Sygn. akt I C 733/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 grudnia 2021r. w K.

sprawy z powództwa **K. B. (1) (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu **M. P. (PESEL (...))**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. P. na rzecz powódki K. B. (1) kwotę 1.350,00zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt tych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 czerwca 2021r. do dnia zapłaty,
2. umarza postępowanie w części, tj. co do kwoty 11.000,00zł (jedenaście tysięcy złotych 00/100),
3. oddala powództwo w pozostałej części,
4. zasądza od pozwanego M. P. na rzecz powódki K. B. (1) kwotę 3.840,85zł (trzy tysiące osiemset czterdzieści złotych 85/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami w wysokości w stosunku rocznym odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 733/21

UZASADNIENIE

W dniu 15 czerwca 2021r. powódka K. B. (1) skierowała do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego M. P. kwoty 13.033,98zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że w dniu 18 kwietnia 2021r. zawarła z pozwanym M. P. umowę sprzedaży samochodu osobowego m – ki M. (...), rok. prod. 2004 nr nadwozia (...). Według oferty i zapewnień pozwanego stan techniczny pojazdu był bardzo dobry, przy czym bez aktualnego badania technicznego.

Powódka podała, iż po wydaniu rzeczowego auta przez pozwanego i wykonaniu przejazdu pojazdem do miejsca jej zamieszkania, stwierdziła ona wadliwość jego stanu technicznego oraz że nie posiada deklarowanego w ogłoszeniu sprzedażowym wyposażenia.

O dostrzeżonych nieprawidłowościach powódka poinformowała pozwanego. Pozwany odmówił uznania wad pojazdu.

Powódka dokonała weryfikacji stanu technicznego i wartości pojazdu poprzez zlecenie ekspertyzy biegłemu, który potwierdził zły stan techniczny pojazdu, braki w rzeczywistym wyposażeniu pojazdu w stosunku do zapewnień

poczynionych przez pozwanego oraz oszacował wartość rynkową samochodu oraz kosztów, która powódka musiałaby ponieść aby przywrócić kompletność i właściwy stan używalności auta.

Powyższe spowodowało, że powódka złożyła pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży rzeczowego samochodu i zażądała od pozwanego zwrotu jego ceny transakcyjnej w wysokości 11.000,00zł, a ponadto zwrotu kwoty 400,00zł tytułem zakupu paliwa, kwoty 55,98zł tytułem wymiany oleju, kwoty 228,00zł tytułem uiszczenia opłat w urzędzie skarbowym, kwoty 100,00zł tytułem kosztów diagnostyki pojazdu, kwoty 1.250,00zł tytułem sporządzenia opinii w celu wykazania wad pojazdu.

Jako podstawę swojego roszczenia powódka przywołała przepisy odnoszące się do rękojmi za wady.

W odpowiedzi na pozew pozwany M. P. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł zarzut nieważności wiążącej strony umowy sprzedaży pojazdu mechanicznego. Ponadto pozwany zanegował istnienie wad i usterek oraz brak deklarowanego wyposażenia w pojeździe zakupionym przez powódkę, a ponadto zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 29 października 2021r. powódka K. B. (1) cofnęła powództwo, co do kwoty 11.000,00zł i wniosła o zasądzenie od pozwanego M. P. na jej rzecz łącznie kwoty 2.221,98zł, w tym kwotę 400,00zł z tytułu zakupu paliwa do pojazdu, kwotę 55,98zł z tytułu wymiany oleju, kwotę 228,00zł z tytułu opłat w urzędzie skarbowym, kwotę 100,00zł z tytułu kosztów diagnostyki pojazdu, kwotę 188,00zł z tytułu kosztów ubezpieczenia OC pojazdu i kwotę 1.250,00zł z tytułu kosztów sporządzenia opinii prywatnej oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swoje stanowiska, w tym z uwzględnieniem dokonanego przez strony zwrotu świadczeń z umowy sprzedaży samochodu osobowego i zmiany jakościowej powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka K. B. (1) i pozwany M. P. są konsumentami w rozumieniu art. 22¹ kc.

W dniu 18 kwietnia 2021r. pozwany M. P. i K. B. (1) działająca przy tej czynności prawnej przez pełnomocnika – K. B. (2) zawarli umowę sprzedaży pojazdu m – ki M. (...), rok. prod. 2004, o przebiegu 113.954km i o nr rej. (...) i nr VIN (...) za cenę 11.000,00zł.

Opisaną wyżej czynność prawną poprzedziło sporządzenie we wskazanej dacie umowy sprzedaży tożsamej co do treści i przedmiotu z przywołanym wyżej dokumentem, gdzie jako nabywcę oznaczono K. B. (2). Wolą powódki K. B. (1) i K. B. (2) oraz pozwanego M. P. powyższy dokument został uznany za przygotowany wadliwie wobec sposobu oznaczenia danych nabywcy oraz nie miał on wywołać wynikających z jego treści skutków prawnych. Strony wspólnie zgodziły się na ponowne spisanie tekstu umowy ustalając treść i przedmiot stosunku prawnego, przy czym pozwany posiadał wiedzę i godził się na to, że K. B. (2) działała przy tej czynności w imieniu i na rzecz powódki K. B. (1).

Ofertę sprzedaży samochodu m – ki M. (...) opracował i umieścił na internetowym portalu syn pozwanego A. P. (1). W opisie propozycji sprzedażowej pozwany oznaczył rok produkcji pojazdu oraz zawarł zwięzły opis stanu technicznego i wyposażenia auta.

Powódka przed zakupem dokonała oględzin samochodu oraz zapoznała się z jego stanem technicznym i wyposażeniem. Pozwany zapewniał powódkę, iż sprzedawany przez niego pojazd nie był samochodem uszkodzonym blacharsko, lakierniczo i mechanicznie, a wygląd pojazdu na miejscu po oględzinach spełniał oczekiwania zakupowe powódki.

W związku z transakcją powódka w dacie sprzedaży przekazała pozwanemu tytułem ceny kwotę 11.000,00zł.

(umowa sprzedaży k. 10, 60, wydruk z konta internetowego k. 11, ogłoszenie k. 44-46, wydruk z portalu ogłoszeniowego k. 61, zrzut z komunikatora k. 62, pełnomocnictwo k. 67, zeznania świadka K. B. (2) k. 92v 00:40:08-00:59:31, zeznania świadka A. C. k. 92v 00:59:31-01:22:16, zeznania świadka A. P. (2) k. 92v-93 01:22:16-01:33:13, częściowo zeznania świadka A. P. (1) k. 93 01:33:13-01:55:45, przesłuchanie powódki K. B. (1) k. 92-92v 00:09:26-00:24:07, częściowo przesłuchanie pozwanego M. P. k. 92v 00:24:07-00:40:08)

Powódka po zakupie i wykonaniu przejazdu samochodem do jej miejsca zamieszkania ujawniła, że przedmiotowy samochód jest niesprawny oraz że nie posiada kilku elementów deklarowanego przez pozwanego wyposażenia.

Powódka zleciła przeprowadzenie badania technicznego pojazdu Podstawowej (...) / 021/P (...) .H.U. (...) w S., które zakończyło się wynikiem negatywnym i dyskwalifikowało pojazd do uzyskania zaświadczenia o dopuszczeniu do ruchu.

(protokół kontroli k. 12, 13)

W związku z ujawnionymi defektami auta powódka zleciła rzeczoznawcom samochodowym S. G. i T. G. z (...) Biura Rzeczoznawstwa (...) i Ruchu Drogowego z/s w W. wykonanie prywatnej ekspertyzy zakupionego samochodu, którzy dokonali oceny techniczno – ekonomicznej pojazdu m – ki M. (...).

W wyniku przeprowadzonych badań w/w stwierdzili m.in. wady lakiernicze pojazdu wszystkich elementów jego karoserii, nieprofesjonalne przygotowanie i zabezpieczenie wnętrza pojazdu przed lakierowaniem nadwozia, co doprowadziło do zapyleń na tapicerkach drzwi, fotelach, wykładzinach, w szczególności w okolicach otworów drzwi, wady śrub mocujących elementy skorupy nadwozia, negatywny wynik przeprowadzonego badania diagnostycznego pojazdu, ingerencję w układ wydechowy, ingerencję w układ klimatyzacji i w układ powietrzny z filtrem, niedopuszczalne przyciemnienie reflektorów i szyb przednich, wyciek oleju silnikowego.

Wskazani rzeczoznawcy wskazali ponadto, że:

- w trakcie zakupu pojazdu, bez odpowiedniej wiedzy z zakresu motoryzacji oraz specjalistycznych urzędzeń, nabywca przy zakupie opiera się o informacje uzyskane przez zbywcę pojazdu; w takim przypadku uszkodzenia, o których nie poinformowano przy zakupie, należy traktować jako wady ukryte,

- przeprowadzone badanie pojazdu w dniu 22 kwietnia 2021r. potwierdza fakt dokonanych napraw w zakresie blacharsko – lakierniczym o znacznym zakresie,

- brak układu klimatyzacji, wycięty katalizator, nierównomierna praca silnika, nadmierne zużycie oleju, negatywny wynik pomiaru emisji zanieczyszczeń gazowych spalin, powodują, że pojazd nie przejdzie pozytywnie badań technicznych, nie będzie dopuszczony do ruchu bez usunięcia powyższych usterek, co z kolei związane jest z wysokimi kosztami,

- stwierdzone i opisane w niniejszej opinii wady i usterki mają wpływ na ostateczną wartość pojazdu jak również z uwagi na ich stopień i charakter należy traktować jako znaczące i mogą stanowić podstawę do rezygnacji z zakupu przedmiotowego pojazdu przez nowonabywcę,

- usterki ujawnione i opisane w niniejszej opinii nie powstały na skutek wadliwej eksploatacji lub z winy nabywcy po zakupie pojazdu i zdaniem autorów niniejszej opinii obciążają sprzedawcę.

Powódka zakomunikowała o powyższym pozwanemu oraz w dniu 5 maja 2021r. złożyła w stosunku do pozwanego oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży żądając zwrotu ceny oraz dodatkowych kosztów, które poniosła w związku z zakupem przedmiotowego pojazdu.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność za stan techniczny i jakość oraz wartość sprzedanego pojazdu. Pozwany nie uznał powyższego oświadczenia wskazując na jego bezskuteczność.

Koszt wykonanej ekspertyzy, którą pokryła powódka wyniosła 1.250,00zł, natomiast koszt usługi sprawdzenia technicznego auta wyniósł łącznie 100,00zł.

(wydruk wiadomości k. 14, prywatna ekspertyza k. 15-39, oświadczenie k. 35-36, odpowiedź na odstąpienie od umowy sprzedaży k. 37-39, faktura k. 40, kp k. 41, rachunek k. 42, 43, zeznania świadka K. B. (2) k. 92v 00:40:08-00:59:31, częściowo zeznania świadka A. P. (1) k. 93 01:33:13-01:55:45, przesłuchanie powódki K. B. (1) k. 92-92v 00:09:26-00:24:07, częściowo przesłuchanie pozwanego M. P. k. 92v 00:24:07-00:40:08)

W dniu 20 października 2021r. powódka K. B. (1) wydała pozwanemu M. P. pojazd m – ki M. (...), natomiast pozwany zwrócił powódce cenę sprzedaży w/w samochodu w wysokości 11.000,00zł.

(oświadczenie k. 99)

Sąd odmówił w części wiarygodności depozycjom pozwanego M. P. i świadka A. P. (1) w zakresie ich twierdzeń, iż powódka w dacie zakupu zauważyła i wiedziała o wadach sprzedawanego pojazdu, w szczególności dotyczących jego stanu technicznego i wyposażenia oraz przyczyn braku ważnego badania technicznego pojazdu albowiem pozostają one w opozycji do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, w tym przesłuchania powódki K. B. (1) oraz zeznań świadków K. B. (2), A. C. i A. P. (2), które Sąd ocenił jako polegające na prawdzie oraz dokumentarnego materiału dowodowego, w szczególności dokumentu prywatnej opinii odnoszącej się do stanu technicznego nabytego samochodu, w tym do jego jakości i wad.

Zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przy tym przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie ogranicza się do konsekwencji wynikających z domniemania przewidzianego w art. 245 kpc U podstaw zasady swobodnej oceny dowodów leży bowiem brak formalnej hierarchii środków dowodowych.

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Wbrew twierdzeniu pozwanego M. P. strony, tj. pozwanego i powódkę K. B. (1) wiązała ważna i skuteczna umowa sprzedaży samochodu osobowego m – ki M. (...), przy której powódka K. B. (1) udzieliła w sposób prawidłowy i właściwy pełnomocnictwa do jej zawarcia swojej córce K. B. (2), co potwierdza treść dokumentu pełnomocnictwa z dnia 18 kwietnia 2021r. (por. dokument pełnomocnictwa k. 67).

Nawet gdyby przyjąć hipotetycznie, iż K. B. (2) nie dysponowała tym dokumentem w czasie dokonywania transakcji zakupu od pozwanego w/w pojazdu, to zgodnie z ogólną zasadą braku formalizmu przy składaniu oświadczeń woli, pełnomocnictwo może być udzielone w dowolnej formie. Pomimo, że od tej zasady istnieją odstępstwa, przewidują je bowiem przepisy kc oraz innych ustaw – por. art. 99 kc, to reguły te nie mają zastosowania w warunkach niniejszej sprawy – por. art. 535 kc w zw. z art. 74 kc – rygor ad probationem.

W zakresie, w jakim swoboda formy nie została wyłączona, oświadczenie o udzieleniu pełnomocnictwa może być złożone w dowolny sposób (por. art. 60 kc). Czyniąc użytek z tej swobody, mocodawca może więc udzielić pełnomocnictwa także w sposób dorozumiany. Za dopuszczalny sposób udzielenia pełnomocnictwa uważa się tzw. pełnomocnictwo tolerowane (por. art. 97 kc). W przypadku, gdy tolerowanie cudzego działania w charakterze pełnomocnika ma charakter świadomy, co miało miejsce po stronie pozwanego przy zawieraniu umowy sprzedaży z K.

B. (2) działającej w imieniu i na rzecz powódki K. B. (1), nie można poprzez samą negację i podniesienie obecnie zarzutu nieważności wykluczyć prawidłowości i skuteczności tej czynności prawnej (por. art. 65 kc). W takim kierunku zmierza pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2018r. w sprawie o sygn. akt IV CSK 375/17, opubl. L., gdzie SN przesądził, iż świadome tolerowanie działania innej osoby jako pełnomocnika, przejawiające się wiedzą o takim działaniu i brakiem wobec niego sprzeciwu, może być uznane za konkludentne udzielenie pełnomocnictwa (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 24 sierpnia 1995r. w sprawie o sygn. akt I ACr 410/95, opubl. L.).

Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, iż w dniu 18 kwietnia 2021r. zawarcie właściwej umowy sprzedaży poprzedziło sporządzenie dokumentu umowy sprzedaży tożsamej co do treści i przedmiotu z tym dokumentem, gdzie jako nabywcę oznaczono K. B. (2). Wolą powódki K. B. (1) i K. B. (2) oraz pozwanego M. P. powyższy dokument został uznany za przygotowany wadliwie wobec sposobu oznaczenia danych nabywcy oraz nie miał on wywołać wynikających z jego treści skutków prawnych. Strony wspólnie zgodziły się na ponowne spisanie tekstu umowy ustalając treść i przedmiot stosunku prawnego, przy czym pozwany posiadał wiedzę i godził się na to, że K. B. (2) działała przy tej czynności w imieniu i na rzecz powódki K. B. (1).

W przedstawionych warunkach zainteresowani działali przy przedmiotowej czynności prawnej z pełnym rozeznaniem co do ról podmiotów w niej uczestniczących, bez sprzeciwu godzili się na to, uzgadniając w sposób bezspreczny treść kontraktu, w tym prawa i obowiązki stron umowy sprzedaży.

Umowa sprzedaży (por. art. 535 kc) ma charakter umowy konsensualnej. O tym, czy doszło do jej zawarcia decyduje wyłącznie złożenie zgodnych oświadczeń woli stron. Wydanie rzeczy czy też zapłata ceny są zdarzeniami będącymi jedynie przejawami wykonania umowy i nie mają wpływu na ocenę jej ważności.

W tych warunkach nie możemy też mówić o wadzie oświadczenia woli w postaci pozorności.

Pozorność, warunkująca nieważność czynności prawnej, odnosi się wyłącznie do stron tej czynności. Zakwestionowanie nabycia prawa własności (pojazdu) w drodze umowy sprzedaży wymaga udowodnienia, że obie strony tej czynności były zgodne co do tego, że w rzeczywistości jedynie pozorują zawarcie umowy sprzedaży, ukrywając pod nią całkiem inny skutek prawny.

Umowa sprzedaży rzeczy określonej co do tożsamości jak już wskazano powyżej ma charakter konsensualny, co oznacza, że do jej zawarcia ze skutkiem prawnym w postaci przeniesienia własności wystarcza złożenie zgodnych i niewadliwych oświadczeń woli przez obie strony. Z punktu widzenia ważności umowy sprzedaży nie jest natomiast istotne, czy zostanie zapłacona przy zawarciu umowy cena, ani czy rzecz zostanie wydana, a także z czyjego majątku pochodzą środki na zapłacenie ceny i kto po zakupie będzie z woli właściciela użytkownikiem rzeczy.

Wykładnia umowy nie może ograniczać się wyłącznie do analizy jej treści, lecz powinna również uwzględniać cały kontekst faktyczny, w którym zostały złożone oświadczenia woli. Oznacza to, że badanie w umowie zgodnego zamiaru stron i celu umowy sprzedaży wymaga uwzględnienia treści poprzedzającego zawarcie tej umowy protokołu uzgodnienia przez strony warunków sprzedaży, a nie oparcia się jedynie na dosłownym brzmieniu postanowień umowy sprzedaży – por. wyrok SN z dnia 20 stycznia 2011r. w sprawie o sygn. akt I CSK 173/10, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 5 marca 1988r. w sprawie o sygn. akt II CKN 519/97, opubl. Legalis.

Odpowiedzialność sprzedawcy za wady z tytułu rękojmi ukształtowana jest na zasadzie ryzyka i sprowadza się do odpowiedzialności za skutek, polegający na istnieniu wady przedmiotu sprzedaży. Sprzedawcy nie zwalnia brak winy, ani też brak jego wiedzy o istnieniu wady. Z kolei to, czy kupujący mógł wadę zauważyć przy dochowaniu należytej staranności, czy powinien był wiedzieć o wadzie (czy mógł się o niej dowiedzieć przy dochowaniu należytej staranności) nie wyłącza odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu rękojmi. Tylko wiedza kupującego o wadzie w chwili zawarcia umowy wyłącza tę odpowiedzialność (art. 557 § 1 kc).

Wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową, tym samym okoliczność braku cech oznaczonych w umowie lub tych, jakie powinny wynikać z umowy, z ustalonych zwyczajów lub zasad współżycia społecznego.

Pojęcie wady fizycznej rzeczy należy rozumieć szeroko. W związku ze sformułowaniem art. 556 § 1 kc trzeba nawiązać do rozróżnienia między wartością użytkową i handlową rzeczy. Najczęściej wada fizyczna występuje w obu tych postaciach. Należy jednak podkreślić, że wystarczy, jeżeli wada fizyczna występuje tylko w jednej z nich.

Wada fizyczna występuje wtedy, gdy wartość lub użyteczność rzeczy została zmniejszona, biorąc pod uwagę cel oznaczony w umowie, albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jak również jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, lub rzecz została kupującemu wydana w stanie niepełnym. Decyduje zatem kryterium funkcjonalne, obejmujące przeznaczenie rzeczy i jej użyteczność, a nie kryterium normatywno-techniczne.

Ustawowa odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady sprzedanej rzeczy ma charakter absolutny tzn. sprzedawca nie może się z niej zwolnić. Obciąża go ona niezależnie od tego, czy to on spowodował wadliwość rzeczy, czy ponosi w tym zakresie jakąkolwiek winę, a nawet - czy w ogóle wiedział lub mógł wiedzieć o tym, że sprzedawana rzecz jest wadliwa. Z takiego charakteru tej odpowiedzialności wynika w sposób oczywisty ten praktyczny wniosek, że w interesie sprzedawcy leży staranne badanie jakości towarów, które sam nabywa w celu odsprzedaży, to bowiem pozwala mu zmniejszyć ryzyko, jakie wiąże się ze sprzedażą towarów wadliwych.

Zgodnie z art. 556 § 1 kc sprzedawca jest odpowiedzialny wobec kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę polegającą m. in. na braku „właściwości, o których istnieniu (sprzedający) zapewnił kupującego”. Zapewnienie o właściwościach rzeczy sprzedanej w rozumieniu cyt. przepisu może mieć różną treść. Można je rozumieć jako poinformowanie kupującego o pewnych stałych cechach rzeczy (towaru), niezależnie od sposobu ich (jego) użycia w dalszym procesie produkcyjnym. Można by tu mówić o zapewnieniu o charakterze ogólnym. Zapewnienie mogłoby odnosić się też do pewnych funkcjonalnych właściwości sprzedanej rzeczy w związku z określoną sferą wiadomego sprzedającemu sposobu zastosowania rzeczy przez kupującego (np. w razie komponowania jej z innymi rzeczami w określonym procesie technologicznym). Rzecz jasna w praktyce handlowej bardziej typowa jest pierwsza postać zapewnienia (o charakterze ogólnym), nie wyklucza to jednak zapewnień dalej idących, obejmujących również funkcjonalne (techniczne) właściwości rzeczy w ramach określonych procesów technologicznych.

Zapewnienie o właściwościach sprzedanej rzeczy w rozumieniu art. 556 § 1 kc może mieć charakter odpowiedniej informacji dotyczącej rzeczy dokonywanej w chwili zawierania umowy sprzedaży. Może też być powiązane z określoną postacią aktywności handlowej sprzedającego (tzw. zapewnienie czynne).

Rzecz sprzedana kupującemu może być towarem niewadliwym (pełnowartościowym) z punktu widzenia jej podstawowych właściwości użytkowych. Jeżeli sprzedający zapewnia o dalszych jeszcze właściwościach takiej rzeczy, to musi się liczyć z konsekwencjami niepowodzenia takich zapewnień w sferze odpowiedniego konstruowania fizycznej wady rzeczy w rozumieniu art. 556 § 1 kc. Treść i zakres omawianych zapewnień sprzedającego determinuje oczywiście także jego ryzyko kontraktowe, ale zależą one zawsze od woli zbywcy rzeczy.

Nie ulega przy tym wątpliwości, iż przepisy o rękojmi za wady fizyczne rzeczy odnoszą się także do sprzedaży rzeczy używanych, a wobec tego także w takim przypadku sprzedana rzecz winna być właściwej jakości i nadawać się do użytku ze względu na zwyczajne przeznaczenie rzeczy. Jeśli rzecz takich cech nie osiąga to przypisać jej można wadliwość fizyczną w rozumieniu art. 556 § 1 kc.

Tak jest w rozpatrywanej sprawie, jeśli zważyć, iż przedmiotowe auto było pozbawione jakości i elementów wyposażenia, o których zapewniał sprzedawca, co powodowało brak atrybutu jego używalności oraz zmniejszenie wartości ze względu na cel wynikający ze zwyczajnego przeznaczenia rzeczy.

Zły stan techniczny i brak w sprzedawanym samochodzie określonego wyposażenia, o którym istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego stanowi wadę rzeczy – por. wyrok SN z dnia 9 marca 2006r. w sprawie o sygn. akt I CSK 147/05, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 20 maja 1997r. w sprawie o sygn. akt II CKN 115/97, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 27 listopada 2003r. w sprawie o sygn. akt I CK 267/02, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 17 lutego 2005r. w sprawie

o sygn. akt I CK 568/04, opubl. Legalis, wyrok SA w Katowicach z dnia 8 grudnia 1998r. w sprawie o sygn. akt I ACa 473/98, opubl. Legalis, wyrok SA w Katowicach z dnia 3 lipca 2008r. w sprawie o sygn. akt V ACa 239/08, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 18 listopada 2003r. w sprawie o sygn. akt II CK 201/02, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 10 grudnia 2015r. w sprawie o sygn. akt VCSK 210/15, opubl. Legalis.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 232 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc).

Dobór dowodów należy do strony, to ona powinna wskazywać wyłącznie takie, które są dopuszczalne i wiarygodne. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Przepis prawa materialnego – art. 6 kc określa na czyje ryzyko idzie nieudowodnienie określonego faktu. Z kolei art. 232 kpc stanowi procesowe narzędzie za pomocą, którego strony mogą osiągnąć skutek w postaci udowodnienia dla nich korzystnych faktów istotnych z punktu widzenia dochodzonego roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym. Art. 6 kc zawiera normę decyzyjną, pozwalającą ocenić wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Obowiązkiem stron było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc, art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Zgodnie bowiem z regułą zawartą w przepisie art. 6 kc za prawdziwe mogą być przyjęte w procesie cywilnym jedynie fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać te fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały w sposób należyty wykazane.

Wobec ustalenia, iż pojazd m – ki M. (...) posiadał wady lakiernicze wszystkich elementów jego karoserii, w sposób nieprofesjonalny przygotowano i zabezpieczono wnętrza pojazdu przed lakierowaniem nadwozia, co doprowadziło do zapyleń na tapicerkach drzwi, fotelach, wykładzinach, w szczególności w okolicach otworów drzwi, wady śrub mocujących elementy skorupy nadwozia, auto uzyskało negatywny wynik przeprowadzonego badania diagnostycznego, potwierdzono ingerencję w układ wydechowy, ingerencję w układ klimatyzacji i w układ powietrzny z filtrem, oraz stwierdzono niedopuszczalne przyciemnienie reflektorów i szyb przednich, a także wyciek oleju silnikowego, a ponadto, że brak układu klimatyzacji, wycięty katalizator, nierównomierna praca silnika, nadmierne zużycie oleju, negatywny wynik pomiaru emisji zanieczyszczeń gazowych spalin, powodują, że pojazd nie przejdzie pozytywnie badań technicznych, nie będzie dopuszczony do ruchu bez usunięcia powyższych usterek, co z kolei związane jest z wysokimi kosztami oraz że stwierdzone wady i usterki mają wpływ na ostateczną wartość pojazdu jak również z uwagi na ich stopień i charakter należy traktować jako znaczące i że usterki te nie powstały na skutek wadliwej eksploatacji lub z winy nabywcy po zakupie pojazdu, należało ustalić uprawnienie powódki do odstąpienia od umowy sprzedaży z art. 560 § 1 kc.

Powódka była również uprawniona do uzyskania zwrotu kosztów poniesionych z tytułu prywatnej ekspertyzy oraz kosztów badania technicznego pojazdu w łącznej wysokości 1.350,00zł (1.250,00zł + 100,00zł (2x50,00zł)).

Charakter odpowiedzialności pozwanego uzasadnia przyjęcie, że obok bezpośrednich skutków, w ramach normalnego związku przyczynowego, mogą znajdować się pośrednie działania, powodujące uszczerbek majątkowy związany ze

zdarzeniem powodującym szkodę (stratę), która także powinna być wyrównana. Takim działaniem jest pozyskanie materiału dowodowego opartego o wiedzę specjalną oraz profesjonalnej oceny technicznej pojazdu, aby postępowanie przeprowadzone zostało sprawnie i fachowo, bez konieczności uruchamiania drogi sądowej. Koszty tak pozyskanego dokumentu i pomocy technicznej mieszczą się w pojęciu szkody powódki, a tak poniesione wydatki finansowe powódki na etapie przedsądowego dochodzenia roszczeń pozostają w związku przyczynowym z działaniem pozwanego i jego odpowiedzialnością (por. art. 361 kc i art. 363 kc w zw. z art. 471 kc).

Pozostałe wydatki powódki, które miała ponieść w związku z zakupem przedmiotowego pojazdu w tym kwotę 400,00zł z tytułu zakupu paliwa do pojazdu, kwotę 55,98zł z tytułu wymiany oleju, kwotę 228,00zł z tytułu opłat w urzędzie skarbowym, kwotę 188,00zł z tytułu kosztów ubezpieczenia OC pojazdu wobec ich nie wykazania należało uznać za nieudowodnione.

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc.

O umorzeniu postępowania w części orzeczono na podstawie art. 355 kpc.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 100 kpc i w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.) oraz art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2021.2257 – j.t. ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2021.1923 – j.t. ze zm.).

Za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa. Podobnie pozwany, który płaci dochodzoną należność po wniesieniu pozwu, chociaż przed otrzymaniem jego odpisu, z punktu widzenia przepisów kpc o kosztach procesu uważany jest za przegrywającego sprawę i w konsekwencji zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione koszty - por. postanow. SN z dnia 6 listopada 1984r. IV CZ 196/84, opubl. Legalis, postanow. SN z dnia 20 sierpnia 1979r. I CZ 92/79, opubl. Legalis.

W dniu 20 października 2021r. powódka K. B. (1) wydała pozwanemu M. P. pojazd m – ki M. (...), natomiast pozwany zwrócił powódce cenę sprzedaży w/w samochodu w wysokości 11.000,00zł, zatem to pozwanego w świetle przytoczonych powyżej reguł oraz obowiązku wynikającego ze skutecznie zrealizowanego przez powódkę roszczenia odstąpienia od umowy sprzedaży należało uznać jako stronę przegrywającą niniejszy proces.

Powyzsza czynność o skutkach materialnych i procesowych, która wiązała się z ograniczeniem żądania pierwotnie ukształtowanego utworzyła po stronie Sądu możliwości umorzenia postępowania w myśl art. 355 kpc w części, tj. do wysokości ograniczonego powództwa, co skutkowało koniecznością jego oceny co do meriti w pozostałym zakresie obejmującym należności uboczne, które były dochodzone przez powódkę w momencie wytoczenia powództwa łącznie z należnością główną.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd ocenił oświadczenie powódki o jakościowej zmianie powództwa. Jednocześnie kwalifikacja przesłanek dokonanej oceny była uwarunkowana okolicznościami, które stanowiły motywację działania powódki.

Należy wyraźnie zaznaczyć, iż takie zachowanie powódki było bezpośrednią reakcją na dokonanie zwrotu ceny sprzedaży przez pozwanego kwoty pieniężnej odpowiadającej co do wysokości dochodzonej pozwem należności głównej i nie może być w żaden sposób traktowane jako rezygnacja powódki z ochrony prawnej, której domagała się inicjując postępowanie sądowe i która pociąga za sobą skutki przewidziane 203 § 2 kpc, tym bardziej, że nie było połączone ze zrzeczeniem się roszczenia, a stanowiło jedynie realizację uprawnień z art. 193 kpc.

Cofnięcie pozwu z powodu zaspokojenia roszczenia nie jest cofnięciem pozwu w znaczeniu techniczno – prawnym. Zaspokojenie przez stronę pozwaną roszczenia w toku procesu należy uznać za jednoznaczne z przegraniem sprawy

przez stronę pozwaną - por. orzeczenie SN z dnia 21 lipca 1951r. C 593/51, opubl. Legalis, orzeczenie SN z dnia 21 sierpnia 1951r. C 733/51, opubl. Legalis.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.